Чому не намалюєш
дарабу останню? –
прошуміла під хатою
Черемошем вісімдесятого.
Чому не намалюєш
останні праліси? –
ти знав їх.
Ти знаєш:

ніколи полотно не буде
вищим від снігу дитинства
і голоснішим від нього опівночі,
коли спали покотом на підлозі
люди далекі,
бо ліс повалили
і обвішали всю піч, хату всю
мокрими онучами,
і говорять – бояться не наговоритися,
і ждуть не діждуться кулеші,
бо ти вибіг по воду
і не можеш до хати зайти,
застиг коло порога у снігах –
наче пропускаєш мертвих...

А там таке потішне вигадують –
від реготу стеля падає, ґражда валиться!